

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență pentru redacție sau
administrație se va adresa :

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :

GEORGE RANETTI

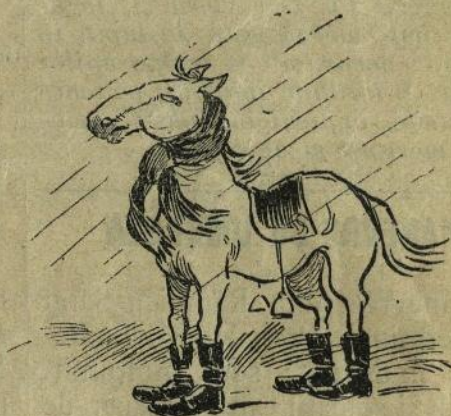
Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și recla-
melor, după invoială.

MANEVRELE DE TOAMNA

D. Sturza, generalisimul armatei române, observând cu telescopul câmpul manevrelor de pe turnul castelului din Sihlea, văzând pe de altă parte un porc cu paiul în gură, și în fine simțind că de sus cade apă, cu perspicacitatea-î cunoscută a dedus că plouă. În consecință a hotărît contramandarea manevrelor ; și a ordonat ca pe viitor :

Puștile Mannlicher să fie prevăzute cu umbrele ;
Ofițerii să poarte iarna căciuli de Astrahan și șoșoni-galoși cu pintenî ;
Caii regimentelor de cavalerie să fie încălțați cu cisme și să poarte caș-
neurî și bumbac în urechi.

Dumnezeu a tras o strașnică zeflemea primului număr al **Zeflemelei**. A plouat două zile neîntrerupt, vreme care nu-i prielnică de loc vânzării gazetelor.

Totuși, nu suntem de loc plouați. **Zeflemeaua** a circulat în mii de exemplare pretutindeni.

Ne simțim datorii deci a mulțumi abonaților și cititorilor cari au primit ziarul nostru cu atita bună-voință.

Recunoștința noastră o vom dovedi căutînd necontenit să introducem îmbunătățiri atît în partea redacțională cit și artistică. Incepem chiar cu numărul acesta, îmbrăcînd **Zeflemeaua** într-o copertă ilustrată de talentatul caricaturist N. Petrescu, copertă care, pe lângă înfățișarea-î estetică, are avantajul d'a oferi un spațiu mai mare pentru anunțuri atît de folositoare comercianților, industriașilor, profesiilor libere, într'un cuvînt tuturor acelor cari — cu foarte puțină cheltuială — vor să răspîndească în public o întreprindere și să-î asigure succesul.

Inceputul e făcut, în curînd alte reforme.

Să trăiască amicii **Zeflemelei** cari au probat că e nevoie în țara asta să ființeze un zier vesel și, în acelaș timp, mereu gata la luptă în potriva nerozilor și calpuzanilor pe cari îi întîlnim insolenți pe toate drumurile, împiedicînd pașii oamenilor merițoși și de treabă.

MANEVRE CU UMBRELĂ

Manevrele din Râmnicu-Sărat s'au terminat. Probabil, M. S. Regele e mulțumit; sunt mulțumiți ofițerii și soldații cari au scăpat de osteneala marșurilor forțate; mulțumiți de asemenea și râmnicenii cari au avut norocul să aibă în mijlocul lor oaspeți auguști; mulțumiți primarul, prefectul și notabilii cari, pentru că au decorat cîți-va stilpi cu verdeață, vor fi decorați și ei, — stilpii Rîmnicului Sărat. Toată lumea mulțumită, — afară de mine și poate de d. ministru de finanțe care a achitat contul manevrelor, — numai vre-o 700.000 de lei.

Eu sînt un biet profan într'ale militarei, totuși îmi voi permite să arăt că manevrele din anul acesta au o parte foarte criticabilă.

După cum știți, în ziua de 28 Septembrie, Majestatea Sa a contra-mandat manevrele pentru motivul că vremea era ploioasă.

Ei, și? mi-am zis eu nepriceputul. Manevrele sunt un simulacru de

război, sunt pentru soldați o repetiție generală ca să și învețe bine rolurile cînd vor fi chemați eventual la un teatru de lupte adevărate.

Or, dacă armata noastră de azi se ferește de cîți-va stropi de ploaie, ca o cucoană care se teme să nu i se strice toaleta, ce ar fi zis și ce ar fi făcut în fața ploaiei de gloanțe și de șrapnele care se deslănțuise potop asupra vitejilor de la Grivița?

«Marele Capitan» știe mai bine ca ori cine cum s'a purtat atunci armata romînă. Atunci, ofițerii ca și soldații mergeau pe jos poștii întregi, își stîmpărau setea bînd apă din urma pe care o lăsa copita cailor în cîmpurile mlăștinoase, iar foamea și o amăgeau mîncînd știuleți de porumb necopt și foarte adesea numai... răbdări prăjite.

O, armatei de la 77 nu-i era frică să poposească pe pămîntul umed, biciuită de ploii torențiale, bătută de vijelii, înghețată de frig, și cu moartea amenințătoare n fața.

Astăzi, manevrele se contramandază pentru o meschină bură de ploaie!

Zău, nu pricep. Ce, oare la un viitor război o să se înceteze focurile imediat ce vr'un norișor va posomorî cerul?

Ce, eroii noștri de mîine vor merge la asaltul redutelor dușmane cu umbrele în vîrfurile puștilor Mannlicher și cu șoșoni-galoși cu pinteni?

Ce, oare de acum înainte războaiele or să aibă loc în saloane luminate *à giorno* și încălzite cu calorifere sistematice?

Știu că M. S. Regele are o dragoste nemărginită pentru armată. Socotesc însă că dragostea aceasta nu trebuie să semene cu slăbiciunea sentimentală a unei bunici care și înfășoară nepoțelii în flanele și șaluri pentru ca prețioasele lor nasuri să nu contracteze guturaiu. Dragostea pentru armată o nteleg, eu profanul, să se manifesteze însuflîndu-se apărătorilor patriei sentimentul sacrificiilor, tăria devotamentului care îndură fără cîrtire și șovăială cele mai grele nevoi.

Dacă o mîna de țărani și de pașnici țîrgoveți din republicile sud-africane stîrnesc admirația universală și țin piept victorioși oștilor

formidabile și iscusiiților strategii ai Engliterei, se datorește, mi'nchipui, și rezistenței superbe a soldaților Boeri cari zece inși mîncă o bucațică de piine pentru ca apoi unul să se lupte contra a zece engleji bine îmbuibăți cu mîncări copioase și vinuri scumpe.

Fără îndoială, e lucru foarte puțin plăcut să stai smirna n front în mijlocul cîmpului și Dumnezeu să toarne de sus peste tine apă cu găleata. Dar, *à la guerre comme à la guerre*, și manevrele trebuie să deprindă armata ca să nfrunte greutățile.

Zică-mi cine o vrea că sunt un țivil prost, nu m'am putut însă stăpîni d'a da n vileag surprinderea și nemulțumirea mea cînd am auzit că Regele amină manevrele pînă cînd va sta ploaia, — ca și cum manevrele ar fi fost o bătaie de flori la șosea ori o petrecere cîmpenească.

George Ranetti

O REFLECȚIE

Căsătoria e cea d'întîi prostie pe care o face un bărbat după ce s'a jurat că nu va mai face prostii.

STROFE ȘI APOSTROFE

DOMNU IANCU KALINDERU

*Or fi sarea și piperu
Mestecate n toate cele,
Da-î mai abitir că ele
Domnu Iancu Kalinderu.*

*Cînd fu vorba ministeru
Imprumut să contracteze,
La Berlin fu să trateze
Domnu Iancu Kalinderu.*

*Cînd zapciul și boeru
Pe țărani pun grea povară,
Hop cu teatrele la țară
Domnu Iancu Kalinderu.*

*Nu aflam că bărbieru
La Romani făcea frezure
De nu ne-o spunea n broșure
Domnu Iancu Kalinderu.*

*Cine-î meșter chiar din zeru
Laptelui de oi să vacă,
Brînză și unt fin să facă?
Domnu Iancu Kalinderu.*

*N'are-atîtea stele ceru
Cîte decorații are
Și președinții d'onoare
Domnu Iancu Kalinderu.*

*Lămuriți-mi, bre, misteru
(Dacă-î știți și de se poate),
Pentru ce-î băgat în toate
Domnu Iancu Kalinderu?*

Cyranô

REPROCHE D'AMOUR

N'am crezut că din extazul nestatornicei iubiri
 Ce se naște în amurgul ne 'ntilnitei fericiri,
 Voiu cădea la bănuială metamorfozându-mi dorul,
 Doru 'n care tu, megeră, ah! svirlit-ai cu piciorul!
 Piciorușul tău de o schioapă ce-atingea odinioară
 Covorașul din odaia-mi când, sybilică fecioară,
 Apăreai ca o madonă dintr'un clar obscur desprinsă...
 ...Azi piciorul tău privește toată dragostea-mi nestinsă.
 Da! nestinsă e ca lava craterului din Vezuviu,
 Și plutesc în undă-i clară ca o barcă pe un fluviu,
 Și mă duc, mă duc și 'n urmă 'mi se ridică neguros
 Tot pustiul unui suflet amărit și tinguos.
 Dar, ce zic!... ah! tinguire?... ție?... nu! sint tinăr, doamnă,
 N'am habar c'o să'mi brumeze sufletul tîrzia toamnă.
 Je m'en fiche, cum ziceai însă-ți — desfăcută ești de mine,
 Ocolește-mă, Frincee! — Dar să bagi de seamă bine!
 Să nu 'mi cazî vre-o dată în mină svinturatecă sybilă
 Că voiu fi tiran și pașă — un Kediv fără de milă!
 Tintuindu-te în genuche p'un covor de Ispahan
 Imi voiu trage nargheleaua par'c'ași fi la Teheran!
 Iar când lacrămile tale inunda-vor în odae
 Și m'o dogorî sêlbatec amoroasa ta vâpae,
 Te-oîu lăsa cu pompierii de la postul Marmizon
 Messalină cu pretenții, damă fără de fason!

Delavervilles.

SCRISORI ȚĂRĂNEȘTI

Logofete Ghiță,

Păi, după cum îți spuneam în ravașul dinaintea ăstuia, învățatoru de la noi, carte o fi știind, n'o fi știind; dar la dragoste se pricepe mai dihai ca pircalabu din plaiul Buzăului, — de pe vremea lui Vodă-Știrbei, — care, cînd pornea după adunatu birului, la fitece conac îi țineau calea ibovnicele. Și s'a îndurat Măria Sa de plîngerea norodului și a ridicat de pe capu plaiului nostru pe pircalab; iar cite fete și neveste mai scăpaseră necercetate de omul cîrmuirii aă rămas cu ofu la inima. Ca era darnic și milostiv, bata'l vina lui!

P'o nevastă cu lipici
 Da un pumn de firfirici,
 Iar pe doua fete mari
 Da un pumn de icusari.

Și ca să nu'mi uit vorba, fiu-meu Dragomir a luat mai anțarț pe fata lui Marin al Ghinei de era isprăvnicel pe moșia lui Niculae Grecu de la Prislop. Și dac'a venit fata și s'a așezat la casa lui fecioru-meu, după ce a împlinit anu și 'i a căzut dinții de lapte, a început să poftască la aguridă și lui barbatu-său is'a strepezit dinții.

Nu'i vorba, și fiu-meu e o gridină de băiat, numai bun sa'i pui florii la ureche și tot femei sa'i dai pe m'na — c'apoi, ride dracu de om! S'a isbit în partea masii — D-zeu s'o erte! — mult era slabă și nepricepută 'n cele lîmeste răposata.

Intr'o zi mă pomeneș cu el în batătura, tocmai astupam o spătură într'un gard; că niște diavoli de purcei s'au învățat la ce bruma legume aveam și cu împrejură casei. Și dac'a mă văzui, nici una, nici două, zice: — «Taică, am prins muieră cu învățatoru și veniui să'mi dau poșta, ce să fac!» Da eu de colo: — «Păi mare băete, să te duci acasă, s'o iei d'ale coade, s'o așterni la pămînt, s'o măsoari cu palma și cite palme o veni, să'mi aduci răspuns și mie.»

Pesemne nu l'o fi îngăduit treburile pe băiat, că în loc să stea sa'i dea cu palma, a măsurat-o cu prăjina și după vre-o 4-5 zile și-a luat muieră lumea 'n cap. Și ca să nu'i fie urit la drum, 'i-a făcut cu maseaua învățatorului; iar el a lăsat dracului școala, pe copii în plata ălui de sus, și-a dat bir cu fugiții.

Dacă am aflat și eu șiretenia asta, m'am repezit la școală. Cînd am intrat înăuntru un diavol mai

mare, sta pe scaunu învățatorului, ail'altii erau risipiți p'in ale băngi, și beau copiii tutun, logofete Ghiță, de 'ți era mai mare dragu sa'i vezi.

Ei, cum mă văzură, au lepădat țigările; eu i-am luat cu binșoru și m'am rugat de ei să'mi spue și mie, cite ceva de p'in ale cărți roase de șoareci.

Și a scos unu din ei cartea din traistă, și uite logofete Ghiță ce mi-a cetit proclatu:

Ci-că a fost odată o fată de 'mpărat, frumoasă nevoe mare! Și dac'a s'a prăpădit taică-său și maică-sa, a rămas sub epitropia altor 'mpărați, — cum șade bine la o fată de seama ei. Și avea 'mpărăție mare și frumoasă, udată de riuri, incinsă cu munți ce și amestecău crestele cu norii și de la poalele munților se prelingeau mușcele presarate în fel de fel de flori; iar cînd începea cite-o boare de vînt ci-că se umplea 'mpărăția de miresme, și de atita mîndrețe începeau și pasărele în codru să ciripească, — în sfîrșit raiu nu alt-ceva! Și rămîneau vecinii la hotare pe gînduri și oftau de drigul fetei de 'mpărat și mai virtos de doru 'mpărăției ce 'i rămăsese de zestre de la răposatu taică-său.

Iar dac'a-ău văzut mai marii obștei că tînăra 'mpărăteasă începe să cirtească împotriva epitropilor, s'au gîndit s'o mărite.

Vorba ceea:

Toată mărgeaua înșirată,
 Toată fata măritată.

Și-așa și e. Fetei de la 17-18 ani incolo îi stă bine cu barbat lingă ea, ori-cît ar fi de fată de 'mpărat.

Și-ău plecat cîți-va bătrîni în peșit pe la curțile 'mpărătești, și după multă trudă și cautare au dat de un fecior de 'mpărat; chipeș, legat la trup, viteaz și cu gînduri de 'nsurătoare. Taman ce le trebuia peșitorilor.

Pe urmă, s'au întors bătrîni cu ginerele, și dac'a l'a văzut fata, n'a mai zis nici pis. Vezi d-ta, se potriviseră amîndoi:

Și la ochi și la sprincene
 Că doi porumbelii la pene.

Da', uitău să'fi spui: ci-că, epitropii fetei nu vreau în ruptu capului s'auză de nuntă. De la o vreme — se vede treaba — s'au dat și ei pe brazdă, s'or fi răsîndit că tot mai bine măritată e'un fecior de 'mpărat, de cît să te pomenești că-i alunecă ochii fetei înspre cine știe ce țopirlan, — să le dogărească obrazu gogeanitelor 'mpărăți. Și de voe de nevoe, s'a văzut fata la casa ei cu rostu și cu barbatu ei.

Că pentru cine e femeie așezată și nu e hîrbară mai bine cu-un bărbat în casă de cît cu trei ibovnici în sat. Da', să fie și barbatu, barbat; c'apoi te uită la fiu-meu Dragomir:

Aș trăi și n'am cu cine,
 Aș muri, moartea nu'mi vine.

Viața legată cu ață. Sa'ți faci cruce de ucigă-l toaca și să te ferească D-zeu de fum în casă, de picătură și de muieră rea de muscă.

Și așa să nu'mi uit firul poveștii, ci-că după cununia feciorului de 'mpărat cu fata fără părinți dar e'un cîrd de epitropii, s'a incins un chef și-o petrecere între supușii 'mpărătești

de la Vlădică
 pîn'la opincă

de gîndeai că numai riuri de lapte și miere curgeau pe cele șesuri — uneori gemînd sub holdele aurii, iar de mai multe ori abia tragîndu-și sufletul de uscăciunea cite vreunui pârjol de secetă de rămînea pămîntu ca vatra focului.

Apoi, epitropii, dac'au văzut perechea 'mpărătească tînără și cu puțină minte, iar pe sfinicii 'mpărătești cam bătrîni și potriviiți la minte cu copiii, le-ău tot dat la parale și pe urmă cu ce bruma se mai aduna din ale biruri abia s'ajungea pentru dobinzi. Și de ciudă și necaz a cazut 'mpăratul la inimă rea și norodu 'n sapă de lemn; și a fugit veselia de pe ogoarele 'mpărăției, și-ău venit neamuri streine și s'au așezat în locul supușilor de baștina; iar cîți din ei au mai ramas s'au amestecat în limbă și 'n port cu ai streini, de nu se mai știa ce neam de oameni halăduiau p'in acele ținuturi.

Și-atita e.

Acu, uite ce m'am gîndit eu, logofete Ghiță. Povestea asta cam aduce cu ce scriu despre țara noastră boerii pe la d-v. la București în gazetele-alea de vin și pe la noi. Că par'că 'ți spuneam că m'am învățat și eu la politica. Și după ce am ascultat eu povestea, precum mi-a citit-o diavolu ala de băiat și precum 'ți-o spusei și eu d-tale, ziceam că de-o fi ajuns cuțitu la os, apoi s'alege prafu de noi.

Vezi, d-ta, de Turci, ca de Turci — am scăpat noi; — da, acu', ci-că nu se mai fac razboae ca pe vremea noastră, acu te bate 'n punga.

Și d'ăia ziceam să mai mă rog de d-ta să-mi spui verde și răsădit: or fi adevărate cite se scriu în gazete, or își fac spaimă boerii, cum își face calul de umbră? Mă gîndesc că sint bătrîn, și mi-ar fi greu să 'nvaț altă limbă.

Și ca sa isprăvesc cu țărâniile mele și sa ma 'ntorc de unde-am plecat, să-mi mai faci și-o jalbă către domnu Haretu, ala de e mai mare peste școlii, și să-l rogi să ridice de pe capu nostru pe băiatu lui Popa Stan, învățatoru de la noi, c'a turbat un sat de muieri!

Sa'l mute în vr'o comună cu mueri mai multe și cam cu lipsă de copii, — că la noi ce bruma muieri avem d'abia ajung pentru bieții creștini. Iar dinspre partea copiilor, slavă domnului, — puzderie! Ca, vezi d-ta, pe la Toplița de vre-o cîți-va ani n'a mai venit nici anghina, nici varșat, nici gîci și s'a înnulțit pojdicu de nu te mai poți învîrti pe uliță de chiotele și de joaca lor.

S'auzim de bine, logofete Ghiță
 și sluga dumneavoastră
 Neacșu Pompieru de la 48
 Toplița, Plaiul Buzăului.
 p. conform. T. Dușu.

APA CAPITALEI

Suntem informați că se agită printre circumariii din Capitală ideea să trimeată primăriei o adresă de mulțumire.

În adevăr, apa ce primăria servește Bucureștenilor e cea mai bună propagandă în favoarea spriturilor.

E-așa de bună apa de băut a Capitalei în cît chiar și spălătoreșele refuză s'o întrebuițeze.

DRAGOSTE FĂRĂ NOROC

— «Te iubesc, șoptește Nae,
Teșghetar în Dealu-Spirii,
«Și cînd lași pe-al meu obrazu-ți
«Sînt în culmea fericirii.

«Sărutarea ți-e mai dulce
«Ca un chil de turburel,
«Ești mai fragedă la carne
«Ca șoricicul de purcel!

Mița, bruna mahalalei,
Premieră la Regie,
Rumenă cum e muschetul
Dimineața rupt din vie,

Îi cuprinde 'n brațe gîtul
Și-î îngîină la ureche,
Vorbe ce 'și șoptesc amantii
Cînd sunt singuri și pereche.

Lăutarii-acum le cîntă
O romanță «Luna 'n Mai»,
Pe nisipul din grădină
Sdrăngănește un vătraî.

E vagmistrul, roșiorul,
Ionescu—domnu Nae,
Îi șoptește Mișii 'n taină:
— «Haî să trecem la odae».

Și cum zice, se ridică...
Dragoste fără noroc!
Ionescu 'l ia la palme
Și pe Mița de mijloc.

Au trecut d'atunci trei zile;
Nae șade 'n prăvălie
Trist, gîndindu-se la Mița
Premiera la Regie,

Ce 'i lăsă ca suvenir
Ca să fie de bonton,
Pentru atît amor ferbinte,
O țigară cu carton.

Peneș.

PE ROMĂNEȘTE

Ce însemnează o expoziție de avicultură?
Adică, pe românește, un fel de comerț de
piei de cloșcă.

BANCHETUL DE LA IAȘI

D-nii G. Gr. Cantacuzino, general Manu, Tache Ionescu, Iacob Lahovary, etc. au organizat un banchet la Iași.

Am citit în *Universul* darea de seamă telegrafică despre acest eveniment politic și am aflat că la banchet au luat parte peste 250 de conservatori fruntași.

Apoi am citit în *Epoca* următoarea notiță:

Dejunul politic oferit de februaristii ieșeni «veneratului șef» a avut loc erî în manejul cel mare al grajdurilor Mavrocordat.

Și m'a 'ngreșosat duhoarea într'adevăr de grajd a acestei notițe, care vrea să fie ironică și perfidă și nu e de cît o necuviință grosolană.

Înțeleg pasiunea cu care d-nii Carp, Maiorescu, Filipescu, Marghioman, etc. luptă în potruva «Continentului» care a răsturnat de la putere un guvern conservator; o înțeleg, și sunt cel mai neînsemnat și obscur dintre aceia cari se asociază cu dragoste la politica de ideal și desinteresare ce propovăduiește «peninsula».

Dar nu înțeleg, dar mă revoltă, și sunt încredințat că sentimentul acesta e împărtășit de foarte mulți, mă revoltă trivialitatea unor atacuri ca acel pomenit mai sus.

D. Filipescu e un om de onoare, d-sa luptă cavalerește cu dușmanii politici, nu aruncă, pitulat după uluci, un lighean cu lături într'înșii, cum e obiceiul în unele mahalale.

Am fost convins de la început că d-sa e primul care a simțit desgust citind scandaloasa nerozie din *Epoca*. Și așa a fost într'adevăr, căci o persoană, care-a ocupat o înaltă funcțiune administrativă sub guvernul conservator și care-a avut chiar în ziua cînd a apărut notița în cestiune o scurtă convorbire cu d. Filipescu, m'a asigurat că fondatorul ziarului *Epoca* desaprobă murdăria îndreptată contra șefului partidului conservator și, în același timp, unchiu al d-sale.

În timpul cînd s'a făcut fuziunea, care azi prin deplorabile împrejurări se anulează, colaboram la *Epoca*. Am scris în acest ziar un prim articol în care comparam devotamentul pentru țară al d-lui Cantacuzino cu acela pe care Istoria 'l glorifică în persoana lui Cincinat. Entuziasmul aceluî articol era ecoul credincios al simțimintelor tuturor conservatorilor și, în prima linie, al simțimîntului d-lui Filipescu, a cărui operă a fost fuziunea.

De-atunci și pînă astăzi s'au publicat în *Epoca* multe atacuri contra «continentului» și riposte la atacurile acestuia. Au fost atacuri violente sau numai înțepături epigramatice, după cum încăerarea dintre luptători era mai inversunată sau mai potolită, și potrivit temperamentului fie-căruia.

Dar nici o-dată, absolut nici o-

dată, lovitura leală, fâțișă, nu a fost înlocuită cu ligheanul de lături.

Acum cu întristare o văzuiu și p'asta!

Mi se spune că autorul ineptei notițe este un domn fost cîți-va ani reporterăș de mîna cincea la gazete liberale de mîna doua, și acum de curînd împămîntenit și antreprenor cu felurite beneficii al ziarului conservator *Epoca*.

Notița cu pricina, deci, n'are nici o importanță politică, cu atît mai mult cu cît ea e desavuată — și trebuia să fie — de d. Filipescu, proprietarul *Epocii*.

Am ținut însă s'o relevăm ca un interesant document pentru luminaarea unei părți a moravurilor noastre politice.

George Ranetti

AFORISM

Femeea e un inger care are pe dracu 'n ea.

APA LA MAHALA

Tușa Marghioala.—Și ce se mai aude, măiculiță, cu apa aia?

Nepotu Guță.—Să 'ți citeșc jurnalul.

Tușa Marghioala.—Ce naiba! A datără și apa la jurnal?

Nepotu Guță.—E! Și 'ncă cum...

Tușa Marghioala.—Trăii de vîzui și asta!

Nepotu Guță (citește).—Apa de Bragadiru vine de la o adîncime tîrte mare...

Tușa Marghioala.—De soare nevêzută, de vînt nebătută.

Nepotu Guță.—Ea diferă de apa de la Bicu care e decantată...

Tușa Marghioala.—Cum e? Descîntată?

Nepotu Guță.—După ce o sifonează...

Tușa Marghioala.—O șifonează?

Nepotu Guță.—Nu, o sifonează, o trage 'n sus cu tilvu...

Tușa Marghioala.—Ca pe vin.

Nepotu Guță.—O pompează. Pe urmă o aerisește...

Tușa Marghioala.—Ha! ha! ha!

Nepotu Guță.—O aerisește timp de patru ore.

Tușa Marghioala.—Vai de mine!

Nepotu Guță.—În colectorul A...

Tușa Marghioala.—Aaa!

Nepotu Guță.—Sau în colectorul B... O vîntură...

Tușa Marghioala.—Zi 'i apă pusă la stele...

Nepotu Guță.—Pe urmă, este trecută prin filtrul No. 1, prin filtrul No. 2, prin filtrul No. 3... Apoi lăsată în tuburi sub presiune... maximă...

Tușa Marghioala.—Trebuie să fie bună de leac! Lasă-mă că mor!... Teleor

SFÎRȘITUL LUMEI

Cind Dunărea va arde și munții vor dansa,
Cind un poet pe altul talent va proclama,
Cind logic va începe femeia să gîndească, —
Atunci sfîrșitul lumii să știți c'o să sosească.

Saphir

OUL FATAL

La birtul de la podul girlei,
Tănase, cel mai prima țal,
S'a îndrăgostit de-o damicelă
Cu chip superb, profil roz-pal.

E miezul zilei, 'n birt răsună
Dorita ceasului bătae...

In ușa apare silueta...

— «Tănase!» — strigă domnu Nae.

«Șervetul cu inel... Tănase!» —
Tănase a încremenit în loc.
Azi mai superbă 'i damicela,
Din ochi revarsă numai foc.

Desmeticit, i-așează țalul,
Tacimul ei — odor slăvit!
Frecat de mîna lui și 'n lacrimi
De-atîtea ori de el stropit.

Apoi cu grație 'i-ntinde
O listă scrisă cu batarde.
Ah! focul ochilor ei negri
Nemilostiv de dulce 'l arde.

— «Intîiu să 'mî dai trei raci, băete,
«Pe urmă două ouă moi;
«Cîrnați pe varză, brînză, struguri
«Și cite-va smochine noi».

Privește nemișcat, Tănase,
Mai roșu de cit cei trei raci...
Ah! doamnă, doamnă, fie-ți milă,
Nu vezi că l'ai băgat în draci?

Dar ce e asta? — «Hei, băete!»
Tănase s'a schimbat la față...
Blestem! — în oul damicelii
Un pui în tihnă se restață.

Și mai isteată ca Diana
Cînd urmărește vre-o gazelă,
Il svirle 'n capu lui Tănase
Superba, mindra damicelă.

La birtul de la podul girlei,
Tănase, cel mai prima țal,
Mai spune și-astă-zi printre lacrimi
Povestea oului fatal.

Peneș.

GULIȚĂ LA EXAMEN

— La ce servește gura, domnule Guliță?
— Ca să mincăm cu ea și să vorbim.
— Foarte bine. Dar ochii?
— Ca să vedem.
— Bravo. Dar nasul la ce slujește?
— Ca să ne virim degetele 'ntrînsul!

SACHE MORALISTU

Sache Codăceanu, deși numără de-abia 23 de ani, e un excelent biurocrat și posedă o pătrundere demnă de un moșneag cu scaun la cap. Te aflî într'o încercătură, e gata să te sfătuească ce trebuie să faci; te arăți infuriat contra cui-va, se silește, prin sentințe și reflecții bătrinești, să te calmeze; în sfîrșit, e o comoară de înțelepciune. Mai zilele trecute, mă plîngeam lui de modul cum am fost primit de un demnitar al Statului.

— Cîn 'te-aude și nu-ți crede, monșer, imi zise cu multă bunăvoință Sache, — așa sunt oamenii: «Sătulul nu crede flămîndului»; în aceste timpuri de corupție morală, meritele sunt nerăsplătite; azi, ai parale, nimeni nu vrea să știe cine ești și ce calități sulle-tești ai.

— Că bine zici, Sache.

— Păi ce? Nu-e așa. Prin ce ajungî ceva în țara asta de cit prin bani și prin protecția celor de sus, mai ales prin protecția fustelor. Lumea e rea și apucătoare, mă. Fie-care își caută de interesul lui; că o sută de inși mor de foame, din cauza caprițului unuia singur, puțin îi pasă acestuia.

— Zău așa.

— Uite, ești, nu mai departe; muncesc din răsputeri, ca să-mi mulțumesc șefii, și crezi că e vre-o pricopseală? Se face vre-o înaintare în serviciul nostru, crezi că lui Sache Codăceanu 'l-a pus D-zeu mîna 'n cap?

— Ți-ai găsit! Sache n'are proptea, săracu! Sache o să fie înaintat la Sfîntu-Așteaptă. Pompiliu Bedițeanu merită să fie înaintat; el e vacă încălțată, dar șeful îl protejează, fiind-că... a știut el de ce se 'nsoară!

— Lipsă de așa înaintare, Sache.

— Ce mai încoace și 'ncolo, monșer. Pentru nimic în lume n'ași ajunge să mă 'njosese pînă 'ntr'atîta. Să știu că mîncine pîne cu brînză și că dorm pe pae, și tot nu fac temenele superiorilor; știu vorba aia: «Sărac și curat»...

— Foarte bine! Mai rar așa caractere!

— Da ce, nu cum-va o să moștenesc lumea? Vreau să trăiesc cit mi-a hărăzit cel de sus în cîinste, ca să nu se zică, după ce 'oiu muri, că am fost așa și pe dîncolo...

— Te admir Sache.

— Așa am fost, sînt și voiu fi. Pe mine, vorbind de rău pe cine-va, n'o să mă auzi; fie-care cum l-a lăsat D-zeu.

— Numai pe bou de Pompiliu.

— Regulă fără excepție nu se poate, — numai Papa de la Roma e infailibil și p'ormă Pompiliu prea e prea.

Fiind-că mă cam grăbeam, am strîns călduros mîna amicului meu, zicîndu-i:

— De-ar fi toți funcționarii ca tine, ferice ar fi de țara noastră.

La aceste vorbe, Sache imi răspunse, după un adînc oftat:

— Și care mi-e răsplata, mă rog? Nu e mai practică, mă 'nțelegi, cu pufușor pe botișor?... Zău, o să mă 'nsor și eu!

Terențiu

SIMPATIILE NOASTRE

D. Alexandru Marghiloman

Cum se pot împăca două lucruri așa de diametral opuse: grajdul și parlamentul? Totuși, d. Marghiloman e un sportsman fără rival la noi în țară și în același timp este un elegant orator parlamentar.

În focul discuțiilor celor mai pătimase, d. Marghiloman își păstrează imperturbabil același calm ceremonios al desăvîrșitului gentleman, pe cînd alți oratori — și chiar dintre cei mai fruntași — se ambalează adesea voind să ajungă mai repede la potol, dar se potienesc și cad, asigurînd succesul parlamentarului pur sang.

Cursele de toamnă vor face de sigur din d. Marghiloman eroul zilei.

Cu toată pasiunea-î pentru curse, sunt împrejurări cînd d-lui Marghiloman nu-î plac de loc. Anume nu poate să sufere cursele... în politică.

Cravașă.

DINA

Pleacă Dina cu pas des,
După coarne la cules;
Trei flăcăi bătînd în pinteni,
'I-așin calea la răspinteni;
Bună ziua, și cel mare
'I și fură o sărutare;
Bun ajuns, și cel mezin,
Pune mîna fetei 'n sin;
Cel mai mic, ea mai nebun...
Dar la vale nu mai spun,
Căci d'ar ști cocoanele
Prea se 'nmulțesc coarnele!

JOCURÎ DE SOCIETATE

Doamnelor și domnilor, să formați un nume propriu din următoarele cuvinte:

Apă, ceaiu, ceaiu, lapte, piscă, noi.

Ce, nu sunteți în stare? Credeți că glumesc?

Cu toate astea e foarte simplu.

N'avem decît să traducem în franțuzește cuvintele de mai sus;

eau, thé, thé, lait, chat, nous.

Ceea ce era de demonstrat:

O-te-te-le-șă-nu.

BIBLIOGRAFIE

Am primit la redacție două elegante volume intitulate unul *Quatrene*, cel-alt *Florile Iubirei*, versuri darovite d-lui Christ. N. Dimitrescu, care e cunoscut cititorilor de reviste sub pseudonimul *Cridim*. Prețul primului volum 1 leu; al secundului 2 lei.

Mai sennalăm atenției cititorilor un studiu asupra femeii de d. I. Achimescu. Prețul 1 leu

* (Saphir e un celebru scriitor umoristic german.

VIS MORT

Ah, zilele frumoase, ce repede mai trec !...
 Fumam o clasă 'ntreagă dintr'un unic chiostec,
 Chiria nici o dată nu o plăteam la țanc
 Și alergam o poștă pînă să 'mpușc un franc.
 Bun spre a cloci găina era al meu joben,
 Jacheta neagr' odată avea un verde ten,
 Iar pantalonii 'mî antici purtau monoclu 'n fund.
 Cu plete mari, c'un aer de filosof profund,
 Cu un volum în mîna de Spencer ori de Kant,
 Mergeam, iar trecătorii credeau căs un savant,
 Și nu știaū naivii c'al meu itinerar
 Mă conducea la Marcu, celebrul anticar.
 Ah, zilele frumoase, cînd nu aveam tutun
 Și beam un capuținer la ceasul de dejun !

Azi îmi plătesc chiria la termenul fatal,
 Dejunul nu mai este himeric sau frugal,
 În portabac am vecinic tutun d'âl bectemis
 Și mă imbrac cu haine croite cu dichis.
 Dar totuși ! aș da haine, dejun și portabac
 Să pot fi iar studentul cel leneș și sărac,
 Să tremur în Decembre în pardesiū deschis,
 Dar să mai simt în suflet căldura unui vis,
 Să cred că mă așteaptă un splendid viitor,
 C'am să deviu ministru, ilustru scriitor,
 Milionar și soțul unei femei model,
 Frumoasă ca un Venus sculptat de Praxitel !

O visul ce te 'ncintă la douăzeci de ani !
 O rozele iluzii de glorie și bani !
 O cine-ar mai cunoaște pe falnicul erou
 În xenamorisitul subșef la un biuroū ?...

Romeo

CRONICA TEATRALĂ

GREVA CUCOANELOR

Slăbuț de tot se anunță actuala sta-
 giune. Intr'o seară Teatrul Național a
 încasat numai 180 de lei ! Cu asemenea
 rețete pacientul se duce pe copcă și—vai—
 d. dr. Drugescu, medicul teatrului, nu-i
 va putea reda sănătatea.

Care să fie cauza ?

Criticii gravi dau vina ba pe direcție,
 ba pe public, ba pe artiști. Li rugăm să
 se puie de acord și apoi vom discuta pă-
 rerile lor savante. Pînă atunci, admitem
 mai bucuroși explicația dată de un
 glumeț :

— S'au pus cucoanele în grevă, dom-
 nule, zicea el, pentru că nu le mai lasă
 d. Sihleanu să se furlandisească în sta-
 lură cu eleganța lor în rate !

Se prea poate.

Interzicerea pălăriilor a fost în adevăr
 o lovitură teribilă pentru madam Po-
 pescu, care ardea de nerăbdare să facă
 marț pe infumurata-aia de nevastă a
 angrosistului Vasilescu & Comp. și, pen-
 tru acest scop, își cumpăraseră o pălărie
 cu o pană bliojandar de un metru și cu
 o întreagă saladă de zarzavatură drept
 alte ornamente.

Ce să mai caute acum madam Popescu
 la Teatrul ?

— Nu merg Tache nici moartă cu capu

gol, ca slujnicile, — spune Dumneaei
 lui Dumnealui, — hai mai bine la Mitică !

Iar Mitică Georgescu, ca să facă și mai
 strașnică concurență primei noastre scene
 ar trebui să anunțe prin ziare așa :

— La teatrul meu damele au dreptul
 să vie chiar cu cinci pălării în cap și
 să 'și aducă întreaga garderobă d'acasă...

Hotărît lucru, o fatalitate apasă asu-
 pra sârmanului Teatrul Național : pînă
 acum mergea prost din cauza unui joben
 — știți care, — azi merge rău tot din
 cauza unor pălării !

Ar fi de dorit ca d. Sihleanu să mai
 îndulcească puțin draconica sa măsură,
 permițînd gentilelor noastre spectatoare
 măcar să stea cu pălăriile în mîna dacă
 în cap nu-i slobod.

Sarsailă

PENTRU PARCHET

De cit-va timp apare în București cu
 numele de *Suveica* o tipăritură plină de
 trivialități tot așa de idioate pe cit de
 desgustătoare.

Ce face parchetul ? Domnii magistrați
 cari sunt așa de zeloși cînd e vorba să
 dea pe mina curței cu jurați pe un ziar-
 rist care 'și-a permis să denunțe ma-
 trapazileurile vr'unui sub-comisar, ar
 fi de dorit să fie mai puțin nepăsători
 în cazul de față, cînd într'adevăr mese-
 ria de ziarist e desonorată, libertatea
 tiparului împinsă pînă la desfriū, bunele
 moravuri ultragate.

DIN VIAȚA LITERAȚILOR NOȘTRI

Poetul M. N. Ștefănescu-Batog, care scoate
 o revistă literară în Capitală, ce s'a gîndit ?
 În luna aceasta revista împlineste două ani
 și jumătate de la apariția ei. Să'i serbăm ju-
 bileul printr'un număr festiv excepțional la
 care să colabereze toți literații țării — cei
 mai de frunte — precum și onorabili abonați
 cari vor proba că au achitat abonamentul pe
 anul curent.

În acest scop d-sa a făcut un apel căldu-
 ros la cititori pe care l'a trimis ca supliment
 pe lingă ultimul număr al revistei.

În acest apel cititorul era rugat să trimită
 la redacție un articol pînă în trei zile :

«Țara v_e va rămănea în etern recunoscă-
 toare pentru acest sacrificiū, literatura se va
 îmbogăți enorm, literații vor prospera.

Trăim în niște timpuri cînd indiferentismul
 și chiar scepticismul a cuprins toate inimile,
 atmosfera socială e grea și apăsătoare. Nu
 se mai scrie, nu se mai citește în această
 țară !

Facem un călduros apel la d-voastră ca
 să rupeți ceața ce înfășoară orizontul. Trime-
 teți-ne v_e rugăm un articol din specialitatea
 d-voastră și v_e vom mulțumi, v_e vom rămănea
 etern recunoscători. etc., etc., etc.»

Comitetul de redacție

Pecetia revistei.

Peste trei zile, ce te pomenești ? La ad-
 ministrația revistei sosesc prin poștă :

O odă de Smara ;

Un roman în cinci topuri, de Niger ;

«Un chilometru» articol de Țincu ;

«Blestem la cer !» de Abecescu ;

«Comerțul român» de Moritz Birroth ;

«Iacul de la Greaca», de Th. M. Stoenescu ;

«Bismarek» de Cancicov ;

«Cavour» de Carpen ;

«Odă la o licitație» de Moldoveanu ;

«Apa de la Bieu și cea de la Bragadiru»

de I. Brătescu ; articole literare.

Apoi :

Zece căpățini de zahăr ;

Cinci chilo cafea boabe ;

Un salam de Verona ;

Idem unul de Sibiu ;

O galantină ;

Opt oca piper boabe ;

Unghiu dem ;

Șapte cutii sardele ;

Un butoi cu capere ;

Un fișie cu năut ; articole de băcănie ;

Apoi :

Un ghiul de mătase ;

O bucată madipolon tare ;

Șase perechi izmene brodate ;

O scufie de noapte ;

Zece mitenuri ;

O sută cinci-zece mosorașe de ibrișin fețe ;

O pereche mucări ; articole de lipscănie.

Mai venită apoi articole de tinichigirie, de
 boiangerie, de brașovenie, de sticlărie, de bo-
 gasierie, de alămărie etc.

Directorul revistei în chestiune se întreabă
 acum : Să mai continue cu scoaterea foii, or
 să deschidă un *Magazin Universal* ?

D. Teleor.

LITERATURA VESELĂ STRĂINĂ

O PĂȚANIE ÎN TREN

Ma bucuram că am rămas singur în compartimentul meu, când d'odată ușa se deschise. Un individ, cu aerul voios, cu ochii mirați și aproape rotunzi, cu gura mare, intra și mă întreba îndată:

— Chiar asta-i trenul care merge la Reims, domnule?

— Da, raspusei eu.

— Ești sigur?

— Eu însu-mi mă duc la Reims.

— Ah, foarte bine. Vezi că, mă înșel tot d'auna.

Anul trecut trebuia să plec de la Paris la Marsilia; et bine, m'am urcat în trenul care pleca la Dunkerque.

— Asta-i prea boacăna.

— De ce boacăna?

— Fiind-că's două gari deosebite.

— Am greșit gara. Vezi că eu mă înșel tot d'auna.

— Totuși, dacă ai fi cerut un bilet pentru Marsilia, mi se pare că...

— Da, firește; dar am cerut bilet pentru Dunkerque. Acum suntem în clasa treia?

— Da, da.

— Vezi că eu mă înșel; așa, adineaori, fără să bag de seamă, mă suisem într'un vagon de clasa întâi.

— Cu toate astea, e oare-care diferență.

— Da; e mult mai scump.

Noul venit se instală; apoi, luind geamantanul meu, îl puse alături de dînsul pe bancă și se sprijini cu cotul de el.

— Pardon, zisei eu, geamantanul meu o să te jeneze.

Și întinsei mina ca să 'mi reiau proprietatea.

— Nu, nu, zise omul meu, nu te deranja, nu mă jenează de loc; m'am obișnuit așa.

— Cum! te-ai obișnuit cu geamantanul meu?

— Ce zici? Geamantanul d-tale? Uite, care va să zică nu-i al meu? A, asta-i lată de tot! Vezi că eu mă înșel tot d'auna.

— Văd, văd, domnule, raspusei eu luind înapoi geamantanul pe care la rîndul meu îl așezai lângă mine, dar în mod legal.

— E de mirare cum seamănă cu al meu, spuse tovarășul meu de drum; ai jura... Ești sigur, domnule, că-i al d-tale?

— Foarte sigur. Și-apoi, cred că n'aveai nici cel mai mic bagaj când te-ai urcat în vagon.

— Te 'nșeli.

— Te asigur că n'aveai nimic în mîini.

— Dar atunci... drace! Aveam și eu un geamantan!

Își isbi fruntea cu mina.

— Ei drăcie! L'oiu fi lăsat în compartimentul de clasa întâi în care mă urcasem din zăpăceală. Ce să fac?

— Te vei duce să 'l cauți la prima stație.

— E-o idee. Mii de bombe, e plicticos la urma urmei să te 'nșeli tot d'auna.

De oare-ce era foarte cald, ne scoasem amindoi pălăriile.

Sosirăm la o stație, individul cu pricina îmi zise:

— Trebuie să mă duc imediat să 'mi caut geamantanul.

Își puse în cap pălăria care-i acoperi pe dată ochii, urechile și nasul.

— Poftim! exclamă el, cum s'o fi întimplat? Pălăria mea e cu mult mai largă ca înainte!

— Îți atrag atenția, raspusei eu rîzînd, că, în loc să iei pălăria d-tale, ai luat-o p'a mea.

— Crezi? Pe legea mea, e adevărat! Vezi că eu mă 'nșel tot d'auna.

Se coborî cu capul gol din vagon și se întoarse curînd cu un geamantan în mîna.

— Văd cu plăcere, zisei eu curtenitor, că ai intrat în posesiunea avutului d-tale.

— O, numai de cît. Am deschis ușa compartimentului, am pus mina pe obiect...

În acest moment o discuție foarte vie se încinsese pe peron; auzii cuvintele: hoț, direcția căilor ferate responsabilă, voiți depune o plîngere, îndrăzneală ne mai pomenită, etc...

Ușa compartimentului nostru se deschise cu violență.

Un domn care însoțea pe șeful trenului s'rigă: iată-î!

Și într'o clipă puse mina pe geamantanul pe care 'l adusese camaradul meu de drum.

Dar camaradul de drum se împotrivi. El se ridică 'n sus necăjit:

— Cu ce drept iei d-ta geamantanul meu?

— Geamantanul d-tale? replică cel-alt; dar știi că ai tupeu!

— Dacă am tupeu, nu 'i treaba d-tale, mă înțelegi? asta nu-i un motiv ca să fiu furat!

— Să fi furat? Dar, pungaș fără rușine, tu mă furi pe mine.

— Am mai multă rușine ca tine, bătrîn satyr! Iacă: nasturii de la pantaloni nu sunt încheiați!

Avea dreptate. Reclamantul geamantanului se coborise repede în stație ca să... în sfîrșit. În timpul operației, el zărise pe individ că 'l luase geamantanul și, în graba-i de a 'l revendica, neglijase oare-cari amanunte.

Șeful trenului, scos din răbdări, strigă:

— Hai, domnilor, trebuie să plecăm.

Tovarășul meu de drum zise:

— Eu nu mă opun de loc la plecarea trenului.

— Îmi dai geamantanul ori nu? răcni reclamantul.

— Nu! nu!! nu!! urlă tovarășul acoperînd cu corpul său obiectul litigiului. Ba încă vreau să văd dacă nu mi s'a sustras nimic dintr'însul.

El scoase mai multe chei din buzunar... De odată se opri încrîmînt: într'adevăr nu era geamantanul său.

— Atunci al meu unde e? zise el furios. Dă 'mi geamantanul meu și 'l dau îndarăt p'asta.

— Dar de unde să știu eu unde-i al d-tale! raspunse adevaratul proprietar, care se grabea să 'și reia bagajul și să plece.

Tovarășul meu voi să se scoboare din tren, injurînd. Șeful de tren îl împinse dinapoi în vagon spunîndu-i:

— O să 'l cauți la stația apropiată.

Trenul porni.

— E lată rău, îmi zise omul, ce zici d-ta? Vezi că eu mă înșel tot d'auna.

— Văd, văd, raspusei eu cu condescendență. Tot d'auna ai fost așa de distrat?

— Tot d'auna. Rar, foarte rar, se întimplă să fac ceea-ce în adevăr trebuie să fac.

— Dar atunci, replică eu surîzînd, aceasta fiind bine constatat, foarte evident, ar trebui să faci tot d'auna contrariu de ceea-ce 'ți propui să faci.

— Asta s'ar putea să aibă oare-cari neajunsuri.

— Nu cred, dată fiind situația anormală.

— Ba da; spre exemplu dacă în loc de a mă pune la masă m'ași duce la cabinet...

Nu mă gîndisem la această parte a chestiunii; fui nevoit să recunosc că sistemul meu avea oare-care defectuositate; deci nu insistai.

Omul distrat scoase o țigară din buzunar, apoi, foarte contrariat, își scotoi toate buzunarele.

— Poftim, zise el, chibriturile sunt în geamantan!

— Pot să 'ți dau eu.

Și îi întinsei chibritelnița pe care o port tot d'auna cu mine. El luă un chibrit care se aprinse pe dată, lucru aproape de necrezut.

Cînd țigara fu aprinsă, el o aruncă pe fereastra vagonului și își băgă chibritul în gura.

— Milioane de bombe! M'am ars! Ce dobitoc!

Nu putui să 'mi stăpînesc risul.

— Vezi că eu mă înșel tot d'auna.

— Da, da, știu. Vrei să 'ți dau alt chibrit?

— Nu, s'ar putea să fac aceeași prostie.

— Ca să evităm, dacă vrei, îți țin eu chibritul.

— Bravo, iată o idee. Primesc cu plăcere.

El luă o a doua țigară; aprinsei chibritul și 'l oferii. El trase un fum și apoi îmi scuipe în obraz...

— Oh! pardon! mii de scuze, zise el îndată, vezi că eu...

— Da, da, te 'nșeli tot d'auna, bombăni eu supărat, ștergîndu-mă cu batista.

— Uite, asta face parte din natura mea.

— Ce? Să scuipe pe oameni în obraz?

— Drept cine mă iei? Am fost tot așa de bine crescut ca și d-ta.

Nu mă îndocesc. Totuși, eu nu mă întind nici odată pîna la o familiaritate atît de mare.

— Asta-i nostîm! Dar mi se pare că d-ta ești și mai familiar ca mine!

— Eu?

— Firește! Ce 'nsemnează asta să 'mi dai un chibrit să aprind ca la un copil? Asta nu-i familiaritate? Și dacă eu 'ți-ași vîri o țigară 'n nas, ce-ai zice?

— Domnule, zisei eu cu o dignitate care ascundea o profundă supărare, te rog să nu mă vorbești cu mine.

— Ah, de, sigur, îți face prea multă onoare.

— Obraznicule!

— De ce te superi de geaba, d-le? ..

Din fericire, tocmai atunci trenul se oprise într'o stație.

Șeful trenului sosi împreună cu un jandarm care ridică pe tovarășul meu de drum.

Mărturisesc că am zîmbit cu răutate cînd m'am văzut rasbunat. Hotărît lucru: omul e fonciarmente prost și rautăcios.

Charles Lexpert.

CUGETARE

Scumpă 'mi e nevasta, dar și măi scumpă de cît dînsa e—vai—pălăria ce i-am cumpărat erî.

Un bărbat

TELEFONUL „ZEFLEMELEI”

D-lui Victor. — Nu suntem contra literaturii picante, dar... alegeți subiecte ceva mai puțin parfumate.

Kar. Pietra-N. — Am aminat publicarea articolului dv. și vă rugăm să ne trimeteți explicarea unelor aluzii care pot fi foarte hazlie în localitate, dar sunt absolut neinteligibile pentru noi. Și de, dacă-i trădare, să știm și noi.

Anonim. Loco — Sonetul dv. sub care iscăliți pe d. Iuliu Dragomirescu este prea pornografic.

L. D. — Mulțumiri pentru complimentele ce faci «Zeflemelei» și lui Cyrano. Poezia «In provincie» credem că va vedea lumina în numărul viitor. Dar ce naiba ai făcut-o așa de lungă?

Nessur. — Ne surprinde măi întîi caligrafia dv. excepțional de frumoasă. Apoi, nu publicăm nuveleta trimisă, căci suntem convinși că puteți scrie lucruri și măi bune. Le așteptăm.

George Mihalescu. Rădăuți. — Abonamentul la «Zeflemeaua» costă numai 8 lei, plătiți înainte.

Icojean. Loco. — Forma lasă de dorit.

M. S. Constanța. — Măi trimete-ne ceva; gluma cu popa nu merge. Salutări amicale.

A. Camburopol. — Slăbuțe. Am citit semnate de dv. bucăți măi frumoșele. De ce nu ne dai și nouă d'acelea?

Temistocle. Loco. — N'am putut alege nimic.

Vede-tot. Slatina. — Primim cu plăcere. Dar cine e blondina? Dorim să nu amestecați sexul frumos în corespondențele dv. Așteptăm explicații, ca să vedem dacă putem publica poezia trimisă care de alt-fel e buniceică.

Iv. Petre. Buzău. — Nu se poate publica de oare-ce «Zeflemeaua» nu se interesează de aventurile galante ale cetățenilor pacinici, fie ei și geografii. Alt-ceva, deci.

Pișcot. Craiova. — Măi încercați.

„ZEFLEMEAUA” IN PROVINCIE

Galați

Incep azi cu cel mai voluminos dintre tipurile noastre, cu Nicușor.

— Ești, Nicușor, și te-asează frumos la fotograf!..

Unu, două, trei... iată-ți poza!

Nicușor începe să se scincească: «nu-s eu... nu-s eu... așa e Ghiță».

— Destul! nu ne face scene și zi frumos ce e Nicușor.

— Nicușor e un vals de maestru Alexandrescu.

— Nu face pe deșteptu și spune-mi, adică, cu ce te ocupi.

— Cu... politica; să n'am parte de abdomen, dacă nu e așa!... întrebați și pe bai Virgil.

— Bine, bine... nu e nevoie; dar ce isprăvi politice ai făcut?

— Am făcut două clase comerciale... am fost consilier... sint decorat de M. S...

— Ți-am spus să nu faci pe deșteptul.

După o pauză, o ia repede:

— Am răsturnat și rătoru guvernele...

— Așa!...

— La 98, când a plecat delegația gălățiană pentru intrunirea de la Dacia, am scăpat trenul, care ducea pe bai Virgil, la București. Mi-a fost necaz, al dracului, de-am plins; dar, numai din pricina mea, parol mi-a spus bai Virgil—a căzut guvernul trădător. La 1900 eram consilier. La 901, bai Virgil m'a deprins să strig: Nu vrem biruri!

Am răcnit ca un...

— Da!

—... și numai așa guvernul birului a căzut. Acu pregătesc guvernului o cadere originală... să vedeți la geamul pictorilor asociați!... să vedeți!... Alea jacta est!

...In vitrina din Str. Mare, a pictorilor brăileni, e un complect panteon politic român, unde chipul lui Nicușor se răsfață în mărime naturală, cu cordeaua 'n furenilă la butonieră — și numai sub privirea lui de-o seninătate benignă — alt de-o cam dată — poza lui e. c. Mitiță a fost redusă la o microscopică miniatură... Ați văzut?

Soarta guvernului e amenințată.

La timp voiți da detalii; însă pentru numărul viitor, pe *Guguță*.

Cor.

D-nii librării și debitanți de ziare din provincie sunt rugați să ne anunțe la vreme în caz când numărul foilor trimise nu este suficient.

Giurgiu

Deună-ză, don Costică Săraru fugea ca un automobil și cu pălăria pe ceafă, ținând în mină un palton cu gaică la spate, foarte la modă... pe vremea lui Ciubar Vodă. In spate purta o gigantică pelerină, amintire pioasă — spun unii — de la înmormintarea răposatului Costaforu.

Unde alerga don Costică?

Curios, m'am luat după d-sa, și am ajuns

la gară. Acolo, pe peron incintătorul Epurescu aștepta trenul, inconjurat de conu Scărlătică, micul dictator al prefecturei, de expertul Banu și de Toma Aliescu, dușman neîmpăcat al ligei antialcolice.

Trenul sosi, și cind fu gata de plecare, don Basilio le ținu cite un mic *speech* fiecărui:

— Tu, nene Banule, vezi de mi agonisește și mie ceva, că d'ăia te-a botezat nașul matale Banu. Tu, bebeule Scărlat, fă practică pe lângă Banu. Tu, Tomișo, continuă lupta ta energică în potruva antialcolismului.

Apoi, îndreptându-se către don Costică:

— Iar tu Costică mai dute pe la mine p'acasă și mă schimbă apa și dă mîncare la sticleții ăia ai mei. Bagă bine 'n cap ce 'ți-am zis.

— Ce să bag, sticleții?

— Ba nu, înalta misiune ce 'ți-am încredințat.

— Voiți fi la înălțime.

Trenul fluera și don Basilio făcînd o beza grațioasă amicilor d-sale politicii sbură spre București.

Mesto

Introducînd în Zeflemeaua rubrica corespondențelor din provincie, am căutat ca publicul cititor din Capitală — pentru care această rubrică nu prescrie alt interes — să nu fie păgubit. De aceea, corespondențele din provincie vor fi publicate la pagina opta, iar anunțurile le-am trecut în paginile copertei.

Tirgu-Jiu

Tot aparatul C. F. R. local este în mișcare. Domnu șef, în loc să scoată steagul roșu ca să vestească sosirea trenului și deci a mult așteptatei reviste «Zeflemeaua», scoate nașul care are aceeași culoare.

Getățenii cu cite 15 bani în dinți aleargă după Barbu de la Herzbrückner ca să le împartă pe rînd și ca la moară «Zeflemeaua».

Fosilus și cu Vandohob tremură ca frunza că știu că sunt bunii de saftea la gazeta a nouă.

Acum, cititorule, presupune-ți că ai luat tîsura primăriei, — dacă n'o fi luat-o Sache să i-o dea lui Bobaneu, — și du-te în bileciul nostru.

Veți vedea unul cu un picor cit plopul din grădina publică, iar cu altul cit onorabelul Ștef. Ciuceanu care e mai mare peste ipsoșul, lemnele și pămîntul de la școala de ceramică, adică un fel de olar subțire.

In altă parte veți vedea pe Nicu D. Miloșescu cum bate cu bastonul primit plocon de la societatea meseriașilor pe marele romancier Badea Pletea, că de ce nu mai combate pe la gazeturi pe Take Cocănescu.

Și încă una ca să termin:

In locul de focar, la cafeneaua Roșca, rămas vacant prin retragerea d-lui Ioniță Simionescu, d. Sotir a numit pe d. Nel.

Felicitările noastre.

Sopran.

Constanța

(DIALOG CONSUMAT LA T. G. D. ȘI AUZIT CU AJUTORUL TELEFONULUI FĂRĂ SĂRMĂ)

— In cumpir deja la fie-care numur chite 10—15 foi, pintru chi si vezi de șe; «Dipindența Rumun» n'are cuutare.

— Mari cultuală moî Rüdicescu (Pampon) fară nici un chișlig.

— Vuăs?... chișlig?... Dacă iu n'am să să iaū 10 foi atunci iu n'am să fiū *chirispendent mudel*, Claymor di pi oraș a noastră și presă la teatră și la Sinagogă!..

— Chirispendent cu ghișeft este Miron-Denis-Tepe, mir ia 60 lei pi lună de la «Univers».

Ghevalt ci frumoșă afacere.

— Moi Ierusalim, nu spuî munciuni?

— Zic-zoū. Numai iu n'am noroc.

Iu unde scriū more. Pi «Dreptate» ai murit, pi «Dipeșe» s'a dus.

O mică paușă și apare la braț mustăciosul Denis-Tepe și veselul Balustru cu belvederele fumeginde.

Convorbitorii de mai sus privesc estaziili la aceste *chirispendente mudel*, iar gîndurile lor rătăcesc către ziare cu gheșeft mare, și cari n'au nevoie să le faci vinzare spre a te menține ca «chirispendent».

Pin D'Ar.

Cimpulung

EPIGRAME

I

Unuî prefect.

Un fost prefect, care-a plecat,
Grozav de mult bagaj avea —
Un tren de marfă a nărcat
Și tot ne-a lăsat o Saltea.

Costake consilierul.

II

Unuî baron.

Baronu-i celebru
Și știți care-i fapta?
Are capu 'n stînga
Și jobenu 'n dreapta.

Un căpitan.

III

Unuî avocat conferențiar.

Ai combătut «emanciparea»
Cu ne'ntrecută elocuență,
M'am lămurit: imi pare mie
Că te cam teni de concurență.

Domnu conte.

IV

Valeū! Tocmai la Piatra-Neamț
Acuma te pornește,
Poate fiind-că fuseși când-va
Profesor de nemțește!

Quadrucio.

BUN

Pentru cadourile «Zeflemelei»